

ELIN PERSSON

Pizzeria
Roma

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Wahlström & Widstrand

Sveavägen 56, 103 63 Stockholm
www.wwd.se | info@wwd.se

COPYRIGHT © Elin Persson, 2025

OMSLAG Sara R. Acedo

s 3 Hälsingebocken,

House of Helsingland © Tinterova

TRYCK ScandBook, EU 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-46-24279-6

MAGNUS VAKNAR AV dammarna som forsar. Klockan visar fem som han trodde. Han tar av locket på inhalatorn och vrider den ljusblå ratten tills han hör klicket. Han andas in, håller andan, reser sig ur sängen, öppnar upp fönstret på glänt, rättar till kuddarna, andas ut. Från korgstolen tar han jeansen, drar på sig dem. Han gör det stående med handen lutad mot väggen som stöd. Halar in huvudet i t-shirten med JB-loggan på bröstet. Tjocksockarna eftersom det fortfarande är frost om natten.

Han ställer sig vid diskbänken. Trycker ut två ibuprofen i handen från kartan som alltid ligger där, intill disksvampen. Håller upp ett stort glas mjölk och tömmer det. Ser mot åkrarna, stängslet är uppe nu. Till fåren. Nordin hade frågat om de fick beta här och det går väl bra. Bara de inte fryser, men de tål nog kyla rätt bra med den där ullen. Magnus skulle ringa om de störde honom. Än så länge är det inget problem. Kommer nog inte att bli heller. Det är praktiskt att de klipper ner gräset. Ser så tjaligt ut annars. Så länge de inte blir tagna av vargen. Men det är väl el i stängslet.

Han diskar glaset. Drar disksvampens sträva sida runt kanten. Sköljer ur trasan och torkar köksbordet. Det är repigt. Linjer som sträcker sig kors och tvärs över bordsskivan. Om det finns klarlack kvar i uthuset kan han lasera skivan till helgen. Det måste vara femton år sedan han gjorde det. Annars får han köpa en ny burk nästa gång han åker in till stan bara. Han fortsätter torka diskbänken, i hörnen, vid listen. Putsar kranen glansig, hänger trasan över. Ur kylskåpet tar han matdosan och dubbelmackan som ligger inplastad ovanpå.

När han passerar spegeln i hallen möter han JB-loggan med blicken, de blå spruckna bokstäverna. Läger matdosan på hallmöbeln för att inte glömma den. Han för in fötterna i kängorna med stålhätta och tar med vedkorgarna ut.

De har öppnat dammluckorna för att vallarna inte ska brista. Det är därför det dånar. Där kom tåget. Det är bara ett tränat öra som kan urskilja dessa två dån: X-trafik och den strömmande forsen. Han går över grusgången. Har lagt makadam han hittade i skogen som gör att det ser utomlands ut. Det funkade som Kenneth sa, att stenmjölet faller in mellan makadamen och gör det mjukare att gå på.

Han fortsätter över den glansiga gräsmattan. Skjuter upp dörren till vedboden. Slår sig ner på huggkubben och fyller korgarna varsamt. Björkveden är kluven i alldeles för grova bitar så han letar efter några tunnare. Det

tar tid. Han måste påminna sig om det. Att det inte är bråttom. Annars gör han saker mycket fort; fyller hela korgar och snickrar på garaget och kör ut skottkärran till gräsmattan för att fylla med löv eller äpplen eller sly. Eldar upp det i tunnan där nere så att det gnistrar och far, sedan blir han sängliggandes igen. Det funkar inte, det går inte att leva så.

Med utsträckta armar bär han de halvfulla korgarna, blicken fokuserad på husknuten. Han ställer dem på rad i pannrummet, sätter sig på pallan. I pannan är den vita soten. Han tar några klabbar från vedkorgen. Läger in dem noggrant. River av barken och placerar längst underst; tänder eld på flisorna. Lågan klättrar över det ljusa träet. Orange, vitt, längst in blått. När det tagit fart, lägger han in några till och stänger igen. Drar ut spjället. Redan nu dånar det där inifrån. Han pressar händerna mot knäna och reser sig. Placerar stormtändaren i plåtburken.

Innan han lämnar pannrummet vänder han sig om. Sotig och massiv står den där i hörnet. Pannan, den som värmer upp elementen i kåken, höjer temperaturen efter 30–35 minuter. Från golvet till taket sträcker den sig. Har gjort taket böljande längst intill fästet.

Han tar matdosan, bilnyckeln och går ut genom grov-ingången. Låser. Känner efter att det verkligen är låst, sätter sig i Volvon som står parkerad med nosen mot vägen.

Han rullar ner för branten i den tunna dimman. Sommargästerna har spänt snören runt postlådorna, det är bara hans och Nordins som är i bruk. Han saktar in, vevar ner rutan och sticker in handen i lådan, med fingrarna får han tag i dagstidningen, kastar den på passagerarsätet. Han vevar upp rutan igen. Den söta doften av våtmark ligger kvar i framsätet, snart skingrar den sig, försvinner.

NÄR METALL MÖTER METALL vid en tillräckligt hög temperatur, smälter de samman. Han håller handen stilla, ur svetstråden och gasen bildas den vitblå ljusbågen. Den flytande metallen lyser röd av hettan, innan den stelnar till en skimrande fog, ser ut som en älv ungefär. Det höga knastrandet från fabrikslokalen. Tjugo man-
nar sitter i sina bås med de orangea Kemppi-svetsarna intill. Hjälmarna nedfällda. Lysrör i taket, men här nere; mörkt, bara små lampor fastskruvade i borden lyser upp ritningarna uppsatta på väggarna, de tunna streckade linjerna med måtten. Ansiktena som rör sig mellan ritningarna och de glödande fogarna. Gnistorna sprakar, far över golvet, släcks. Det blixtrande skenet.

Magnus stirrar in i det nattblå ljuset, svetslopporna sprider sig åt alla håll. För en stund finns bara den här handen och svetstråden som matas ut i jämn takt, den smältande metallen som rinner. Men så kommer darrningen. Svetstråden slinter, och den skimrande metallen flyter ut. Han ser på pekfingret att det vibrerar, och han ser på Mats där borta, fullt fokuserad. Klockan på väggen visar tio över nio. Han lägger ifrån sig hjälmen på

bordet, låter metallen svalna, vrider av gasen, det korta pysandet innan ljudet dör ut. Han drar undan det tjocka plastdraperiet och går mot spiraltrappan. Greppar det kalla räcket. Tar ett steg, sedan ett till. Trappstegen vibrerar under honom. Vänster ben går bra. Det är det högra som inte lyder. Med handen pressar han ifrån så att han kan lyfta benet, och så fortsätter han tills han når det översta trappsteget.

Dörren står på glänt så han knackar på väggen intill. Berglund sitter nedsjunken i läderstolen bakom skrivbordet och väger en rostig skruvfläns i handen. Glasögonen vilar långt ner på näsryggen. »Blir du nå klokare?» frågar Magnus. Berglund lyfter blicken, tar av sig glasögonen och lägger dem på skrivbordet. »Inte direkt.«

»Jag ska iväg en sväng.« Magnus pressar ner händerna i fickorna. »Har en läkartid. Klockan tio.«

Berglund tittar ned på sin handledsklocka. »Hon är bara nio än«, säger han och ser på honom med den stilla blicken.

»Snart kvart över«, rättar Magnus. »Tar en tolv-tretton minuter att åka.« Bakom hörs ett dovt muller när telfern släpper rören på bandet, hur de rullar ifrån varandra, stöter ihop. Samtalet stannar upp, som frysta väntar de tills rören stillnat. I hyllan står pärmarna i olika färger. Ett foto inramat från invigningen av firman. Fotot har bleknat, fast det är bakom glas.

»Parkering«, fortsätter Magnus, »och man vet aldrig med trafiken.«

»Lär inte vara mycket trafik nu.«

»Man vet aldrig«, kontrar Magnus, »jag har heller ingen koll på vilken avdelning jag ska till.« Han skrapar med fingret på blåageln som börjat ge med sig nu, borde falla av vilken dag som helst.

»Nog går det fint«, säger Berglund och viker upp ett gem. »Åk du.«

»Jag är tillbaka till lunch. Sedan fortsätter jag med rören.«

Det är enklare att gå ner för trappan. Han drar för draperiet till båset. I omklädningsrummet hänger han in den blå overallen i sitt skåp och går till duschrummet.

Förut hade de pumptvålar här nere. Det har de inte längre. Han och Kenneth brukade dela på en flaska, köpte stora Head & Shoulders från Dollarstore som räckte länge eftersom Magnus knappt har hår kvar och Kenneth är ingen som slösar även om hans fortfarande är långt. Så de märkte direkt när någon nykomling började använda deras. De fick lära sig den hårda vägen. Magnus fyllde schampoflaskan med såpa, och då kunde de se vems hår som var grönskimrande. Efter att Kenneth gick hem och tvålen tog slut, har han inte förmått sig att köpa nytt. Så nu sköljer han av sig bara. Funkar det också. Men hos läkaren vill man inte lukta unk. Han korsar duschrummet och öppnar dörren till

en av toaletterna, tar tvål från handfatet. Han tvättar sig under armarna, i ansiktet tills det löddrar, mellan fingrarna. Den svarta oljan löses upp, rinner längs med kroppen, ner mot golvbrunnen.

Han tar på sig jeans, t-shirt och en tröja han tagit med i påsen. Nog hade det varit okej att komma i jobbkläder till hälsocentralen kanske, men man vill inte se ut hur som helst.

Han blipper kortet mot terminalen. Det känns fortfarande främmande att inte sticka ner kortet och vänta på att tiden präntas in, trots att stämpelklockan sedan länge är borta. Terminalen piper till. Med sina fyrtio år på verkstan har han jobbat varje dag. Förutom när Ronja föddes. Då tog han ut de tio dagar han var berättigad till. Det är inget han ångrar. Annars, varje dag 07–16.

Han kör längs den smala landsvägen. Kan vägen så bra att han hade kunnat blunda. Det är verkligen så, att det skulle gå att blunda utan att köra i diket, men han ska inte prova. Det vore idiotiskt, och en idiot är han inte. Vid tågpassagen blinkar det vita ljuset rytmiskt som en varning. Det var här Maria pressades mot rälsen. Han saktar in tills han står helt stilla, ser åt höger och sedan till vänster, höger igen, kör vidare. Tallarna på sidorna glesas ut, och så kommer villorna som står tätare desto närmre centralorten man kommer. Byarna är som en kedja kan man säga. Magnus bor i den minsta, och för

varje by man äntrar norrifrån är det mer tätbebyggt. När han själv tänker på det känns byn han bor i störst eftersom den är mest utspridd. I kroppen känns det som att man kan andas där, i de andra är det trängre. Som att man inte får plats på nåt vis. Men det är väl nåt han fått för sig bara. Handlar till syvende och sist om var man känner att man hör hemma.

Efter fyrvägs korsningen kommer reklamskyltarna. Men det är inget nytt. Den stora solblekta gula: »Däckservice sedan 1965«, men han köper däcken från Tyskland numera. Det var Kenneth som tipsade om det. Däcken kan vara ovala i början när man kör, men sedan blir de runda förstås.

Han parkerar 09:40. Går till parkeringsautomaten och för in kortet i automaten. Till 11:23 får han stå. Lär räcka. Han trycker på dörröppnaren tre gånger. Funkar inte. Han drar upp dörren och går fram till receptionisten. »Välkommen«, säger hon. »Tjena, jag har tid här klockan tio. Ska på en undersökning bara.« Han ser sig omkring. Många bekanta ansikten, men ingen han orkar hälsa på nu.

»Och du ska träffa?« Hon tittar på datorskärmen. Magnus rotar efter pappret i innerfickan, skjuter fram kallelsen under plexiglasen. »Tack, då kan du sätta dig och vänta så kommer Jannica och ropar upp dig om en stund.«

Han slår sig ner i soffan bredvid en mörkhårig kvinna

som bläddrar i en blaska. Troligtvis är det Helen som han gick i samma klass med, men det är svårt att säga numera.

Det är rätt fint. Fräsch. Gardiner. Doktor Hansson hade jobbat här sedan urminnes tider men nu finns han inte kvar. Död kanske. Han hör ljudet från tangentbordet i repan, hör det igenom reklamen från radion som står på fönsterblecket. Det är onödigt med radio. De har säkert tänkt att det kan vara trivsamt med musik, men han hade föredragit om det var tyst bara.

Det går bra att vänta eftersom Berglund vet vart han är. Grabbarna på verkstan vet inte, men de behöver inte veta. Man måste inte berätta allt. Fläka ur sig helt. De kanske kommer undra vad han gjorde borta så länge. Men man ska ha en sådan god marginal att man hinner byta ett däck om det blir punka. Så brukar han tänka. Om man kommer försent kanske det påverkar vilken vård man får också. Om de märker att man inte ens kan hålla en tid. Hur pålitlig är man då?

En läkare i ljusgrön särk kommer in i väntrummet.

»Magnus Karlsson«, ropar hon och han reser sig. Hon sträcker fram handen och tar hans i ett fast handslag. Ordentliga nypor. Det är bra.

Det är varmt i undersökningsrummet. »Du kan hänga av dig där.« Han drar av sig tröjan. En silvrig krok är fastskruvad i väggen. Rostfritt. Han behåller tröjan i knäet. »Det är ryggen du har besvär med?«

Han nickar. »Och axeln. Den högra. Det strålar härifrån.« Han visar med handen.

Jannica frågar om han arbetat mycket i sitt liv och det beror på vad man jämför med, han har jobbat, vad ska man göra. »Vad arbetar du med?«

»Svetsare.«

Hon nickar och skriver på datorn. »Vad gör du där då?«

»Svetsar.«

»Heltid?«

»Jo.« Han skruvar på sig, drar i t-shirten, rättar till den.

»Hur går det på jobbet då?« Blicken kvar mot datorskärmen.

»Jodå, nog går det väl skapligt. Om det inte vore för värken.« Han tittar ut genom fönstret som vetter mot det gula huset med inglasad altan som prästen bodde i förr när det fanns prästbostäder.

»Är det ett stillastående arbete du har?«

»Mest är det väl statiskt. Men en del lyft också, som det blir. Ibland kör jag telfern.«

»Och det innebär?« Om hon ändå frågar kan han försöka förklara lite grann i alla fall.

»Som en lyftkran, fast inomhus. Den hänger i taket på en räls och man använder den för att lyfta tungt. Det är som att styra en jättekrok.« Hon skriver inte ner nåt, det kanske inte är viktigt för utredningen. »Det är bra när man slipper

bära allting själv«, fortsätter han, »men även med telfern blir det rätt tungt ibland. Man måste hålla koll, justera, och stå i samma position länge när man sätter grejerna på plats. Slitigt det med.»

»Vill du beskriva hur värken påverkar dig i ditt dagliga arbete?«

Han tystnar. Det är svårt att säga hur det har blivit värre eftersom värken kommit smygande. »Svårt med lyften då, som jag sa... Och så precisionen. Struligt med små detaljer på sistone. Vi har en viktig kund nu... Inte som när vi hade Taiwan. Men allt måste bli rätt. Så det går inte att slarva riktigt. Det kan man aldrig göra, men ibland, särskilt nu, ja, du förstår.« Han sträcker på benet. Oskön stol. Han tycker inte om att sitta så här rakt upp och ned.

»Hur påverkas du av det?«

»Blir trött om kvällarna. Sover dåligt. Ofta kommer det på nätterna. Vissa dagar strålar det ner mot benet, till och med upp i skallen. Men det är inte ofta.«

»Vilken form har värken? Är den huggande? Pulserande? Molande?«

Han försöker känna efter, men det är svårt eftersom den har så många lager. »Vid lyften – hugg. På natten – kanske mer molande, konstant. Dagarna – pulserande ibland.« Hon skriver fort som satan nu. Fingrarna smattrar som i ett pianospel över tangenterna.

»Har ni något vilorum på jobbet eller så?« Hon snur-

rar runt stolen, ser på honom. »Dit du kan gå undan menar jag?»

Han rycker på axlarna. »Ibland händer det att jag går ner, typ till omklädningsrummet då. Sträcker ut mig på en av bänkarna.« Hon vänder sig till datorn igen. »Du behöver inte skriva ner det där«, säger han.

Hennes fingrar stillnar. »Är du aktiv annars? Träning, kost?» Magnus berättar om fisket, att han och Kenneth brukar ta sig ut och då brukar de ro för att inte skrämma fisken och det är rätt bra träning. Ibland tillagar de fisken direkt, bara tänder någon brasa och filear den på plats. »Det är bra med fisk och inga gifter är det i den heller, så det är väl både mat och träning i ett kan man säga.«

»Så, Magnus«, säger hon. »Vill du ta av dig på överkroppen så kan vi kika?» Han drar av sig t-shirten, tar den vänstra armen först och hjälper till att dra av från den högra, hänger den över stolsryggen. Tvåldoften sprider sig i rummet. »Om du höjer armarna ovanför huvudet.« Han lyfter. Den högra armen stannar halvvägs. »Du kan inte lyfta armen högre?» Han pressar och då hör han knastret och stoppar rörelsen. »Du kan sänka armarna.«

Hon går runt honom. »Om du ställer dig jämt med fötterna, så.« Hon lägger den svala handen på hans högra skuldra. Känner över huden, musklerna. »Hur känns det här?» Hon trycker till, är starkare än man kan tro. Han biter ihop käkarna. »Hur länge har du haft

värken?» «Hon pressar fingrarna mot nacken. Han biter ihop hårdare. »Svårt att säga«, svarar han.

»Om du ska försöka uppskatta?» «Han vill att hon ska vara tyst nu. Hon rör med fingrarna långsamt kota för kota. När hon närmar sig mitten viker sig knäna och han flämtar till. Hon lättar på trycket. Drar nu mjukare mot ryggraden. Han ställer sig upprätt igen.

»I fjol nån gång«, säger han, »men innan dess också. Så trycker det i handleden, här.« Han vinklar handen upp och ned.

»Hur menar du med trycker?»

»Ont gör det«, hör han sig själv säga. Han vet inte när han sagt de orden senast, om han någonsin sagt det, medgett att det värker, kanske när han var ett barn.

»Om du testar att gå över rummet, så här diagonalt, så ska jag kika på hur du stödjer dig på benet.« Det är ett litet rum. Tjugofem kvadratmeter kanske. Så det blir inte många steg innan han når hörnet. »Om du slappnar av och går som du brukar, så tar du en vända till.« Han försöker slappna av. »Är det såhär du går om du slappnar av?» frågar hon. »Andas ut och så går du igen.« Han gör som hon säger. »Du använder inga kryckor eller annat hjälpmedel?»

»Nixpix.«

Han blir stående mitt på golvet medan hon lutar sig över datorn och hastar ner något. Utanför kör bilar. Det måste vara trevligt att ha sån rörelse utanför. »Skönt att man inte hör bilarna«, säger han.

»Du kan hoppa upp och lägga dig här.« Hon rättar till det frasila papperslakanet. »Jag tror nästan du får ta av dig byxorna.«

»Kan väl dra upp så här?« frågar han och försöker hala upp jeansen men de är så styva att de inte ens går över vaderna. Han knäpper upp och drar ner dem över knäna istället fast det hugger.

Det är förnedrande att ligga på en brits utan byxor inför en jämnårig kvinna. En fluga klättrar på lysröret. När han flyttar blicken flimrar bleka fläckar i synfältet.

Hon trycker på punkter längs hans ben. »Hur känns det här?« Han märker att han greppar tag om britsens kant. »Gör det ont?«

Vid någon tidpunkt måste man kanske säga hur det verkligen är, och det räcker att han svarar bara, ändå tar han sats: »Jo.«

Jannica för benet upp och ner och han slutar andas då. Hon ser på honom, som att hon kan läsa honom. Han tittar på hennes namnbricka. Hon stavar med c. Jannica. Ovanligt. Som Annica. Fast med j.

»Du bor här eller?« frågar han.

»Flyttat tillbaka för några år sedan.«

»Bodde du nånstans förr då?«

»Då bodde jag i Borlänge.«

»Borlänge... Där kan man också bo, gjorde några jobb där förut jag, längesen nu, men det är trevligt i Borlänge, eller det är som alla andra platser egentligen,

ingenting särskilt med Borlänge, det är gemytligt, allt finns som man behöver.«

Hon lämnar britsen och går tillbaka till datorn. Han drar på sig byxorna. Trivs i det här rummet. Vet inte varför. Men han känner ingen brådska härifrån alls.

»Vad tror du?« frågar han och sätter sig på länets oskönaste stol.

»Jag skulle vilja göra ett ultraljud på dig.«

Magnus skrattar till. Som att han ska föda ett barn.

»Det är för att jag ska kunna se senorna och musklerna.«

»Jaha«, säger Magnus. »Jag är inte gravid då?«

Hon tvättar händerna och försvinner ut, kommer tillbaka med en maskin som hon drar över golvet, kopplar in i uttaget. Från en flaska trycker hon ut gel som hon smetar ut över axeln. Placerar en manick på. Som på Monikas mage innan Ronja kom. Coolt att man kan göra så på andra ställen också. Se in. Jannica ber honom röra armen i olika vinklar medan hon tittar på skärmen som visar en rörlig svartvit bild.

Hon torkar av gelen med ett papper. »Jag vågar inte säga något förrän en specialist får titta på det«, säger hon, »men jag kan se att du har en omfattande förslitningsskada i ryggen. Jag skulle vilja att du gör ytterligare en undersökning som heter magnetresonanstomografi, förkortat MR. Det är ett mer detaljerat verktyg som kan visa mjukvävnadsskador och där vi kan se graden av ska-

dan och eventuella tårar i senorna.« Det är många ord nu som Magnus inte är bekant med. »Tårar?»

Jannica visar med händerna:

»Senan har olika fibrer där fibrerna kan vara avslitna från sitt fäste på benet. Det kan uppstå av överansträngning över tid som gör att det är svårt att läka.«

»Nog kan jag göra en sån. Om du tror det behövs.« Han trär t-shirten över huvudet och lägger tröjan i knäet.

»Det är så«, fortsätter hon, »att tillgången till MR är begränsad och det kan innebära en längre väntetid. Jag kommer att skicka en remiss till lasarettet.« Magnus avbryter. »Kan man inte hyra in utrustningen här på nå vis?»

»De är specialister«, säger hon och sätter sig igen. »Så det är bäst att de får titta närmare på det.«

Han gillar Jannica. Hon är seriös.

Hon vänder stolen mot honom. »Utifrån det jag ser och det du beskriver, hur ont du har, skulle jag föreslå en sjukskrivning tills vi vet mer.« Hennes blick i hans hela tiden. Det gör honom spänd. Han känner det mot stolen. Att kroppen hårdnar.

»Nog klarar jag av att jobba.« Han tittar på klockan. Den är 11:30 redan.

»Om du inte vill bestämma dig nu, så kan du låta det landa och fundera på det. Oavsett kommer det en kallelse till undersökningen på posten. Jag skriver ut

Citodon till dig som du kan ta när den värsta värken kommer.«

»Inte behövs det.«

»Jag skriver ut så bestämmer du själv om du hämtar ut det.«

Hon följer honom tillbaka till väntrummet. »Men du är ursprungligen härifrån trakterna eller?« frågar han.

»Född i Söderhamn.«

»Hörde det på dialekten.«

Hon skrattar till. Det är skönt att se henne skratta. Det behöver inte vara så gravallvarligt hela tiden.

»Det är otroligt att den inte försvinner«, säger hon och sträcker fram handen som är mjuk och len men fortfarande fast i sitt slag.

»Det är så«, säger han. »Det är svårt att tvätta bort vars man kommer från.«

Han stannar vid Centrumkiosken och köper en Bounty som han äter i bilen. Det är inte så att han inte sett det komma. Nog har han vetat att det finns falluckor. Han har sett det hos kollegorna när de en efter en åker in på sjukan för lungorna eller ryggen eller knäna. Första tecknet är oftast darrningarna. Till och med hos de som varit starka som oxar, som lärt honom att svetsa. Plötsligt, det kändes som plötsligt men vad vet man nu i efterhand, började Jon att halta på vänster ben för artrosen i knäna. Och Roland började skaka i armen när han lyfte gaffeln

från matlådan. Han behövde stödja armbågen på bordet för att föra gaffeln mot munnen. Det såg besvärligt ut och ingen av de andra i lunchrummet sa nåt, för vad skulle man säga? Att det som de vigt sitt liv åt också tar saker från dem. Att i skarven till pensionsåldern, den tid där man äntligen ska få vila, kanske åka iväg på en semester, ordna med huset, bygga en carport – lägger kroppen av utan vidare – slutar orka.

Inte tror han att han är odödlig. Men det är långt kvar till pensionen och skulle det bli en operation kan han inte svetsa med vänsterhanden direkt. Kenneth försökte med olika höj- och sänkbara stolar när han blev varse om att knäna var sopslut. Ett tag satt han på en stolsdyna han tagit med hemifrån men till slut var det bara att inse faktum. Att det inte går mer. Han blev förflyttad till att fylla i kvalitetsprotokoll en kort sväng och det är väl inget liv direkt, så han fick gå hem. Sen kom det där med huden. Nu vet han ärligt talat inte vad det faktiskt är Kenneth är sjukskriven för. En kombo kanske.

Han blinkar in mot verkstan och parkerar på den vanliga platsen. Går in genom porten och hör det karakteristiska surret när telfern rör sig i taket. Det är Ola som styr. Stålkroken sänker sig långsamt, pendlar från sida till sida. Ola fäster kroken. Det gnisslar från kedjan när den lyfter. Magnus tar en lov runt för att inte passera under. En felmanöver kan göra att rören slinker ur, krossar det som är under och det verkar inte vara hans turdag, direkt.

På sågverket har de inte samma problem med skador, hade man fått välja om hade man valt det förstås. Där jobbar de flesta hela vägen till guldklockan och lever gott på pensionen sen. Skaffar skoter och lever ut. Men det är inte alls lika roligt heller att jobba med stolp. Att förvandla metall är väsensskilt. Till och med rest-metallerna tar han hand om, svetsar ihop till ljusstakar, vispar, krokar, eldfat. Han har tio stycken ljusstakar som står på vinden, och fyra-fem vispar han sparat till Ronja om hon skulle behöva. Till slut, när man kan yrket, sitter det i ryggraden, och de som är riktigt duktiga, det är ren magi alltså, att se dem jobba.

Lampan är på som han lämnat den. Han byter sida på almanackan som hänger framför bunten med tidigare år. När han får den nya tiden ska han skriva in den där så att han inte glömmer. Han vrider på gasventilen, hör pysandet innan han lyfter svetsbrännaren och fäller ner hjälmen. Skyddsvisiret mörknar och han ser ljusbågen flamma upp när tråden möter stålet. Han försöker spänna armen, hålla handen stadig, men den skakar nu. Svetsröken svider i näsan. Han lägger ner handen och det höga knastrandet dör ut.

Kanske det stämmer som hon sa Jannica, att han borde dra sig tillbaka en kort period tills de vet mer, så att han kan komma tillbaka sen, starkare. Han kan säga det till Berglund, att han går hem för att komma tillbaka bättre. Han lägger ifrån sig svetshjälmen. Blir sittande och tittar

på det nötta aluminerade tyget i handskarna. Doften av svetsröken hänger kvar. Det sprakande ljudet från båsen intill. Han ställer pennan i burken i hörnet med hans inristade initialer som han etsade in när han började.

Han tar ett djupt andetag, så reser han sig. Släcker lampan. Går förbi båsen, ingen av de andra ser upp. Han fortsätter till omklädningsrummet och hänger in overallen. Tar på sig sina vanliga kläder igen. Korsar golvet. Det finns ingen tydlig dörr att gå ut från, ingenting att öppna eller stänga, bara ett stort tomrum, så är han ute igen.

Han kör längs skogsvägarna. Ser mot de linblå bergen klädda i dimslöjor, tjärnarna som speglar sig, undangömda i täta granskogar. Det händer att han hittar en ny tjärn när han är här uppe; han memorerar platsen och letar sen längs grusvägarna eftersom de inte är utmärkta på kartorna. Det är ett pågående projekt han har: att kartlägga de undangömda pärlorna. Men det är inte alla man kan nå med bil. Ibland behöver man ta sig till fots.

Markens stigning ökar. De vita roterande vindkraftverken reser sig på krönet. Det går inte att föreställa sig hur stora de är i diameter när man ser dem på håll. Man vänjer sig aldrig. Skulle en vinge lossna och slungas mot bilen, hade det varit färdigt med honom på en sekund. Han hinner tänka så, visualisera hur hela propellern lossnar, då ser han bommen. Det är till berget, som de nu döpt om till Vindpark. En stor skylt markerar områ-

det. Han stannar bilen och kliver ur för att öppna, men bommen är försedd med kedja och hänglås. Det är en ganska tunn kedja. 6 mm. Varmgalvad. Ovanför hör han det fläktande ljudet.

Han snor om bilen och kör hemåt. I nedförsbacken saktar han ned. Vart han än åker följer de blånande bergen honom. Han bromsar för att se om någon älg skymtar mellan träden, ingen idag.

Han skär korven i slantar och skyfflar från skärbrädan ner i stekpannan. Matdosan står kvar i kylan på jobbet men det är ingen som vågar ta hans ändå. En gång har det hänt. När Ronny var ny. Det var väl för att mamma hans lagade mat så han inte visste vad som var i. Lätt hänt. Men det har han fått höra genom åren. Efter ett tag lär man sig vilka som har vilka lådor. Själv kör han med de vitröda från Julia. Alla vet det. De där i glas orkar han inte med. Att det ska vara någon lyx kring matlådor helt plötsligt.

Han skjuter in en Céline Dion-skiva i stereon och höjer volymen. Fläkten surrar, så han stänger av den. Kroppen mjuknar. Han ruskar stekpannan, men då blir kroppen hård igen. Rör med stekspaden. Lyssnar på det metalliska ljudet när stekspaden slår mot stekpannans kant. Byter till vänster hand.

Han tar fram senapen från kylan och pressar ut en klick på sidan av tallriken. Läger upp pytten. Sänker

volymen på Céline. Sätter sig. Då kommer den molande värken. Han registrerar den. Känner hur den klättrar, växer i storlek, ändrar form. Han skulle sagt det till Jannica. Att den ändrar form och att det kan vara olika varianter av värken samtidigt. Att det finns den statiska värken – den som ligger under den andra, närmast kroppen. Och sedan finns det den rörliga som förflyttar sig beroende på hur han sitter, rör sig, andas.

Ur aluminiumkartan trycker han ut två ibuprofen. Kistan tar stryk men hellre det. Han behöver lägga sig ned. Går till vardagsrummet och sätter på teven. *Hem till gården*. Han sjunker ner i fåtöljen och lägger upp fötterna på fotstödet. Hörnskåpet han fått från morsan passar inte riktigt in här längre men det är synd att göra sig av med det när det hängt med så länge. Det är gammvärldens stil riktigt men han vill inte ha det där murriga, han vill ha det ljust och fräscht. Han orkar inte tänka på det. Att bära och kånka och göra om.

På skärmen ser Tom King ut att ha tappat det helt. Stormar fram som värsta Rambo. Fullständigt onödigt, för det är han inte. Man ska inte försöka vara någon man inte är. Det blir pinsamt. Han tycker synd om Belle Dingle men det är nog för att hon påminner om Ronja. Belle Dingle har tagit tvivelaktiga beslut i livet hon med, men vem har inte. Han håller sig vaken för det är spännande ändå att se hur Tom King ska lyckas vända det här, men när reklamen kommer, sover han.

I köket ligger pytten kvar på tallriken, senapen; mjuk och glansig. När han flera timmar senare, efter midnatt, vaknar och går mot köket, ser det inte lika aptitligt ut. Han äter på stående fot, skyfflar in maten i munnen, ögonen som två smala springor, innan han går till sängs.